

ХТО ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ?

Хто любить Україну, чи питати треба?
Той, хто шле молитву за неї до неба.
Хто просить у Бога і миру і волі,
Вітчизні коханій щасливої долі,
Хто думкою лине до рідних степів,
Де прадідна нива батьків і дідів.

Хто любить Україну? Той, хто все працює,
Будня хвилин цінних дармо не марнує,
Чи праця велика, жертовна для справи,
Чи тиха, спокійна, без гамору-слави.
Хто цеглу по цеглі все двигас й носить,
Хто потом перлистим чоло своє росить.

Той любить Україну, той кохати в силі,
Хто знає минуле, сховане в могилі.
Хто гордий, що в змагу за волю-свободу
Наш нарід не плямить козацького роду.
Хто любить наші звичаї та мову
І пісню співає дзвінку і чудову,
Хто все те шанує і хто з тим щасливий,
Той любить Україну — той є правдивий!

Іванна Савицька

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОГО ЮНАКА

Всевишній Боже, світа володарю,
Прийми молитву, мого серця спів:
До стіп Твоїх складаю щиру вдяку,
Що українцем Ти мене створив.

І що така велика та багата
Моя країна рідна, наче рай,
За те, що став героїв рідним братом,
І, як вони, люблю свій Рідний Край.

За те, що Ти народові моєму
Своїх щедрот і ласки не скупив,
Що дав йому чудову рідну мову,
Найкращу пісню, наче диво з див.

Не позбавляй його своєї ласки,
Йому на власній поможи землі
Добути кращу долю і покласти
Вінець нев'ялий слави на чолі.

Моїй душі дай, Боже, твердість криці,
Будь сторожем думок і діл моїх,
Зроби, щоб чести Рідної Землиці
Поганим вчинком я не сплямив ввік,
Амінь.

Володимир Переяславець

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Приклоняємо, Отче, коліно
Перед образом під рушником,
Бо родина, що молиться спільно,
Буде жити щасливо разом.

Благодаттю Своєю, о Боже,
Миром-згодою глянь у наш дім,
Щоб зросло в любові все гоже,
Був притулок і гостям усім.

Освяти хліб насущний на столі,
Нагороду за чесний наш труд,
Щоб було всім домашнім доволі
І голодним усім, що прийдуть.

Дай батьківський завіт зберігати
Рідну мову, звичай і права,
Бо де пам'яттю хата багата,
Там родина - повіки жива.

Дай предківською жити землею;
і дідам, і батькам, і синам.
Де родина плекає ідею -
Твоїй Правді - твердиня міцна.

Закріпити дай рідну Державу
для майбутніх усіх поколінь,
Тобі, Отче, на праведну славу,
На землі українській.

Амінь.

Леся Храплива-Щур

У СВЯТО ГЕРОЇВ

Згадаймо тих, що умирили
Від кулі вражої в тюрмі,
і тих, що їх в Сибір загнали
Вмирати в пустирі німі,
І тих, що, знані і незнані,
Померли в дальнім Казахстані.

Згадаймо тих, що в лісі, в полі
У партизанському бою
За Батьківщини кращу долю
Поклали голову свою,
Що дикі варварські навали
Грудьми своїми відбивали.

Згадаймо славних отаманів
Євгена, Симона, що їх
Зрадлива смерть із рук поганих,
Немов коса, звалила з ніг.
Борця Тараса спогадаймо —
Поклін, пошану всім віддаймо.

За волю хто готов умерти,
Той має право на життя,
Той не вмирає і по смерті,
Його не вкриє забуття.
Могилам честь поляглим слава —
Живих до праці кличе Справа!

Володимир Переяславець

КНЯГИНЯ ОЛЬГА-МАТИ

(Уривок з поеми „Княжа Україна”)

Тихий, теплий літній ранок.
Сонце встало. Вітер спить.
Вийшла дівчина на річку;
Сіла в човен і сидить.

Чарівна сама, як ранок,
Задивилася на світ...
Білий шум на синіх хвилях,
На деревах — білий цвіт.

І замислилась красуня ...
Згадка в серце їй вп'ялась...
Нагло шелест... Обернулась:
Перед нею Ігор - князь.

Привітався з нею Ігор
І сказав перевезти...
Загойдався на хвилях човен
І поволі став плисти.

І очей не зводить Ігор:
Що за дівчина — краса!
Заговорить: думка — сонце
Очі — сині небеса.

Хто вона, чия і звідки
Князь, докладно розпитав,
А на другий день по неї
І сватів своїх послав.

І за князя вийшла заміж
Проста дівчина з села
І до смерти вірним другом
Князю Ігорю була.

Олександр Олесь

КНЯГИНЯ ОЛЬГА — МАТИ

Ніч травнева, українська,
Світло місячне тремтить,
Все заснуло. Тільки Ольга
Над колискою не спить.

Над дитиною схилилась,
Сон рожевий зовучи:
»Спи, мій сину, спи, маленький!
Треба спати уночі!

Та яким же неслухняним
Уродився мій синок!
Ні сповивачів не любить,
Ні шовкових подушок!

Знову рученьки згинає,
Наче стримує коня.
Спи, моє мале зернятко,
Спи, пташиночко моя!

Соне, соне срібнокрилий,
Не лякай страхами ти!
І на віченьки дитячі
Тихим ангелом злети!

Поведи його за руку
На завітчані степи!
Знов прокинувся ... Святославе!
Заспокійся! Тихо спи!«

Ллється місячне проміння,
Над землею ніч летить ...
Все заснуло. Тільки Ольга
Над колискою не спить ...

Олександр Олесь